

XXIV. évf. 1. szám
2012. január

Ökumené
Egy szív és egy lélek

Ára: 480 Ft

ÚJ VÁROS

az egység kultúrája

AMI LEHETSÉGES KÉTSZÁZ EMBER KÖZÖTT

Fiatalok
Így készül a világ

Sophia Egyetem
Bennie Callebaut

Közelelti kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számilaszám:
11705008-20434836

Felölös kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztösi címet:

1163 Budapest, Ágoston P. u. 25.
Telefon: +36-1-328-0785
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztö: Tóth Pál

Felölös szerkesztö: Tóth Judit

Szerkesztö: Göbel Ágoston

Fömunkatör: Bartus Sándor

Terjesztö: Fehérpatak Ríta, Papp Katalin

Mostani számunk munkatársai: Sás Benedek, Sudár Balázs

Nyomatás:

Innova-Print Kft. Budapest
Felölös vezetö: Komornik Ferenc
Terjesztö a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Elölízetelhető a szerkesztöiségben

Megjelenik évi 11 szám.
Elölízetelési díj 2012-re: 4900 Ft
Kölíölírdre: 35 euró
Támogatölí elölízetelési: 10000 Ft

Címlap: Mihai Moldoveanu
Hátlap: Sudár Balázs

TESTVÉRLAPJAINK

Olaszország: Città Nuova (CN).
Amerikai Egyesölí Államok: Living City.
Argentína: Ciudad nueva.
Belgium: Nieuwe Stad.
Brazília: Cidade Nova.
Bulgária: Nov Svjat.
Cseh Köziársaság: Nove mesto.
Dánia: Ny Stad.
Franciaország: Nouvelle Cité.
Fölíölí-szigetek: New City.
Hollandia: Nieuwe Stad.
Horvátország: Novi Svijet.
India: Living city.
Japán: Uno.
Kanada: Nouvelle Cité.
Katalónia: Ciutat nova.
Kenya: Africa New City.
Nouvelle Cité.
Kína: San Sing.
Kolumbia: Ciudad Nueva.
Korea: Kumul.
Lengyelország: Nowe miasto.
Libanon: Al-madina al-dzsadida.
Litvánia: Naujasis Miestas.
Mexikó: Ciudad Nueva.
Nagy-Britannia: New City.
Németország: Neue Stadt.
Pakisztán: Hayat.
Portugália: Cidade Nova.
Románia: Oraş Nou.
Spanyolország: Ciudad Nueva.
Svédország: Enad Värld.
Szerbia: Novi Svet.
Szlovákia: Nové Mesto.
Szlovénia: Novi svet.
Uruguay: Ciudad Nueva.
Venezuela: Ciudad nueva.

ÉLETEM EGYIK LEGSZEBB ESTÉJE

Tavaly karácsonykor jutott eszembe egy sok évvel ezelölíti esemény, amikor kiderült, hogy férjemet műteni kell a szívével, mert az aorta billentyűjével komoly gondok voltak. Mivel félt egy ekkora műtétölí, nem akarta rászánni magát, pedig már nagyon rossz állapotban volt.

Sokat imádkoztunk érte, míg végül beleegyezett és egy ismerösön keresztül Szegedre kerülünk, ahol egy jó nevű professzor elvállalta.

Hátra volt még a műtét körülményeinek rendezése, hiszen a távolság ellenére Tibort nem akartam a kórházban egyedül hagyni. Végig szerettem volna mellette lenni.

Ebben az időben ismertem meg a Fokoláre Mozgalmat, melynek egyik tagjától rögtön nagy segítséget kaptam. Éppen akkor jutott hozzá Szegeden új lakásához. Ezt a kellemes otthonát minden további nélkül átadta nekem és az akkor nyolc éves kislányomnak. Korábban nem ismertük egymást, idegenek voltunk számára. Ő mégis olyan szeretettel fogadott bennünket, mintha mindig ismert volna. Lekölíztünk tehát Szegedre és két héten át kisebb megszakítással ott lakhattunk. Ennek köszönhetölíen látogathattam naponként Tibort akár többször is, ott lehettem a több mint hét órás műtét alatt a folyosón. Kislányom is biztonságban érezte magát, hogy naponként láthatta apukáját.

Nem tagadhatom, hogy nehezek voltak ezek a napok, egyben azonban áldottak is. Olykor még fülemből csengtek a professzor szavai, hogy nem garantálja férjem életben maradását és ez néha ismét aggodalommal töltött el.

Hittem a mennyei Atya szeretetében és abban, hogy minden akarata szerint fog történni. Hittem azt is, hogy megmenti Tibort, akinek még fel kell

nevelnie kislányunkat és akire oly nagy szüksége van családunknak. Ez az egyre növekvő bizalom átjárt és úgy éreztem, az Atya gondoskodó szeretete átölíel bennünket.

A műtét sikerült. Nem tagadom, sírtam az örömtölí és a hálátölí. Amint tehettem, siettem az esti misére, hogy kifejezzem mély hálámat és köszönetemet Istennek.

Férjem állapota a vártnál sokkal jobb volt. Elmesélte, hogy a műtét előtt minden félelme elmúlt, nagy nyugalom szállta meg, békesség költözött a szívébe és rá tudott egészen hagyatkozni Isten akaratára.

Elérkezett karácsony ünnepe, és elszomorodtam egy kicsit. Most először leszünk karácsonyfa nélkül, távol otthonunktól, de ez főként kislányom miatt érintett érzékenyen. Aztán az jutott eszembe, hogy a szent család is idegenbe vándorolt, helyénvaló, hogy minden külső dísz nélkül elmélkedhessünk Jézus születéséről. Különb is van-e jogom szomorkodni akkor, amikor férjem életét kaptuk ajándékba ezen az ünnepen?

Megérkezve a lakásba, ezzel az elfogadó és hálás szívvél léptem be a szobába. A villanyt felgyújtva örömteljes meglepetésemben felkiáltottam kislányommal együtt, mert a sarokban szépen feldíszített karácsonyfa állt, alatta apró ajándékokkal, szaloncukorral, süteményekkel.

Életem egyik legszebb karácsonyát éltem meg az igazi szeretet otthonában, amit soha nem tudok elfelejteni.

P. M. - Budapest

Nézölípont

- 5 **A személyiség fejlesztése**
Ennyire bénák vagyunk?

Interjú

- 6 **A HOLNAP EGYHÁZA**
Valóságos álmaink

Az élet ígéje

- 8 **JANUÁR**
Krisztus minden testvérben
- 9 **AZ IGE ÉLETE**
A másik ember én vagyok

Az egység lelkiisége

- 10 **TISZTA FORRÁSBÓL**
Amire a világnak szüksége van
- 12 **LELKISÉG + ÖKUMENÉ**
Egy szív és egy lélek

Aktuális

- 14 **Események**
- 15 **Teréz anya-díj Chiara Lubich részére**
- 16 **GENFEST 2012**
Így készül a világ

Társadalom - kultúra

- 18 **FELSŐOKTATÁS**
Bölcsesség az egyetemen

- 20 **HÁZASSÁG**
Minden nehézség ellenére?
- 22 **KIK VAGYUNK**
Kétszáz ember között

Életmód

- 24 **MEGKÉRDEZTÜK**
Mennyi alvásra van szükségünk?
Az első napok
- 26 **ÚTMUTATÓ HOLNAPRA**
Korunk főszereplője a család

Kreatív oldalak

- 28 **ALKOTÓ**
A legragyogóbb napsugár
- 30 **JANUÁRI AJÁNLÓ**
Könyv, mozi, kiállítás
- 31 **AZ OKOS KAVICS**
Elhatározások az új esztendőre

TALÁLKOZÁSOK

Az isztambuli reptér tranzitjában töltöttem néhány órát, és kíváncsiságomnak engedve betértem az alagsori mecsetbe. 35-40 férfi ült, állt vagy térdelt ott, ki imádságát végezte, ki újságot olvasott, ki pedig suttogva beszélgetett. Aztán időről-időre egy megadott jelre mindannyian közös imádságba kezdtek. Egy hindu ismerősöm pedig arról számolt be, hogy családjával ebéd előtt egy fél órát a védikus szent iratokból olvas.

Ha keletre megy az ember, akkor hirtelen láthatóvá válik számára valami, ami a nyugati világból szinte már teljesen eltűnt: a vallásosság a hétköznapi élet szerkesztője. Ez persze nem jelenti azt, hogy Ázsiában minden ember élete mélyen a természetfölöttiben gyökerezik, de az emberek hétköznapijaiban, a kultúrájuk részeként, mondhatnánk a dolgok természetes rendje szerint jelen van az imádság. Ez az, amire a nyugati ember nehezen talál időt. Rengeteg „fontos” tevékenysége megelőzte és csaknem teljesen kiszorította az Istennel való találkozás pillanatait. Mi egy más, szekularizált kultúrában élünk, amely egyáltalán nem segíti azt, aki a hétköznapiakban is folyamatosan meríteni szeretne az isteni szeretet forrásából.

Legszívesebben mozgalmat indítanék arra, hogy menjünk el naponta misére, szenteljünk naponta harminc percet a szentírás olvasására, és hetente legalább egyszer beszéljünk egymással arról, ami a lelkünkben végbemegy. Mozgalmat indítanék, mert egyedül szinte lehetetlen az ár ellen menni, hiszen napirendedet mások határozzák meg, és életed ritmusát társadalmi elvárások alakítják.

Mozgalmat indítanék, ha ezt nem tették volna meg előttem mások, így Chiara Lubich, aki különös érzékenységgel fedezte fel az isteni jelenlétének forrásait a világban. Azzal a merész gondolattal állt elő, hogy a komoly spiritualitás mindenki számára elérhető, nemcsak a világtól elvonult életformát élőknél, hanem mindenkinek: a háziasszonynak, a diáknak, a menedzsernek. Azt nem mondta viszont, hogy ezentúl olcsóbban adják az életszentséget és hogy gyorstalpalón el lehet jutni a tökéletességre. Új erőfeszítésre van szükség, hogy átlendüljünk a nehézségeken, amíg rá nem jövünk, hogy napunkban számos találkozási lehetőség rejlik, ahol Valaki vár ránk, hogy megértsen bennünket, levegye terheinket, erővel töltsön el. Miért is ne segítenénk egymást ebben? A közösségnek az ereje éppen abban rejlik, hogy ha egyik tagja talál egy jó megoldást, akkor az az összes többi társa számára is járható út lehet. Az ébredéstől az elalvásig a kisgyerekek zivajában élő anyuka, a teendők szorításában élő menedzser, a férj és feleség, akik nem találnak maguknak időt arra, hogy hetente legalább egyszer Isten előtt beszélgessenek egymással, ötleteket kaphatnak, hogy mégis mit lehetne tenni. Az Új Város online most lehetőséget kínál arra, hogy az ilyesmi komolyan segítsük egymást.

A Fokoláre Mozgalomban ebben az évben az Ige évét éljük, amely egyben készülés az őszi püspöki szinódusra, amelynek témája az új evangelizáció lesz. Valami gyökeresen új Európa számára, és mégis régi. Ott leszünk? Kérdezem első sorban saját magamtól.

Tóth Pál

www.ujvaros.eu/talalkozasok

AZ ÚJ VÁROS ALAPÍTVÁNY, MINT
KÖZHASZNÚ SZERVEZET JOGOSULT
AZ ADÓK 1%-ÁNAK A GYŰJTÉSÉRE.

1%

Adó száma:

18041930-1-42

KÉRJÜK, LEHETŐSÉGEIHEZ
MÉRTEEN, TÁMOGASSA AZ
ALAPÍTVÁNY MUNKÁJÁT.

CSAK ELMONDHASSÁK, AKÁR ÖTÖDSZÖRRE IS...

Időskori dilemmák – olvastam az Új Város előző számában. Szeretném közösbbe tenni saját élményeimet a témában.

Már több mint tíz éve járok hetente az öregek napközi otthonába. Az ismeretség aktív tanárkoromra nyúlik még vissza. Diákszínjátzókkal betlehemes játékot adtunk elő. Aztán több látogatás után nagyon megszerettem őket, és nyugdíjas-ként vált rendszeressé a látogatás.

Tizenöt-húszan morzsolgatják életük utolsó éveit. De így együtt sohase találom őket. Egy részük a társalgóban ül, alszik vagy veszekszik, néha a túl hangos üres tévéműsor teszi lehetővé a kapcsolatteremtést.

Velem aztán beszélgetni kezdenek. Először természetesen az egészségük, a napi étrend, a nővérek, az orvosok, esetleg a kozmetikus, fodrász témák kerülnek terítékre. Sokszor aztán előjönnek gyerekkori emlékek, régen meghalt ismerősök, kedvenc receptek, régi munkák, szokások. Szinte mindenkinek fáj, hogy nem látogatják őket.

Hatalmas élmény nekik a velem való beszélgetés. Nekik az kell, hogy elmondhassák, mondhassák, akár ötödszörre is, csak hallgassa valaki. Feloldódnak, közvetlenné válnak.

Egy, már halott 92 éves néni ezt mondta:

- Jenő tanár úr, lenne egy kérésem.
- Mondja!
- Tegeződjünk!
- Örömmel, köszönöm szépen.
- Hát szervusz Pancsi néni!

Volt, hogy nem a szokott napon men-

tem, és valamelyikük összeesett a nővérral, hogy milyen nap van, hiszen itt a látogatásom ideje. Van, akitől egy kis csokit, másiktól egy almát kapok. De titokban, hogy ne lássa a többi.

Játszani nem akarnak. Néha régebben egy picit még tornáztak, most már nem. Aki nem jut ki a társalgóba – fekvő beteg –, azt külön látogatom a szobájában.

Megrendítő számomra az a ragaszkodás, amivel viseltetnek irántam. A legtöbbször pedig nekem jelent többet a kapcsolat. Nagyon boldog vagyok velük. A plébános atyával, aki havonta jár gyóntatni, áldoztatni, jól kiegészítjük egymást.

És szembesülve a saját életemmel, egyre hálásabb leszek. Jobban megvilágosodik előttem az Isten akarata, a kis semmiségek, a jelen pillanat, jobban átélem, elfogadom, örülök, béke születik bennem. Nem fájnak az elmúlt nagy élmények, kinyitotta a sok hihetetlen drága apróságra a szemem Jézus; kegyelmével segít. S a többiek felé az ő eszköze tudok lenni.

Hortoványi Jenő - Nagymaros

ELŐFIZETÉS 2012

Az Új Város 2012-ben havonta (évi 11 szám) 32 színes oldalon jelenik meg.
Kérünk minden kedves Olvasót, hogy segítsen előfizetésével!

Teljes évre: 4900 Ft • Félévre: 2500 Ft • Diákoknak: 3500 Ft
Csoportos előfizetés (legalább 5 fő) 3500 Ft/fő
Támogatói előfizetés: 10000 Ft

Előfizetés átutalással a **11705008-20434836** számlaszámra
(OTP Zrt. Új Város Alapítvány)

**Terjesszük az Új Várost ismerőseink között!
Ajándékozzunk Új Város előfizetést!**

Támogatói előfizetéssel segíthetünk, hogy a határainkon túli magyarokhoz és anyagiakban szűkölködő olvasóinkhoz is eljusson az Új Város.

A SZEMÉLYISÉG FEJLESZTÉSE

Elgondolkodtatóak Hoffman Rózsa oktatásért felelős államtitkár gondolatai az új Felsőoktatási Törvénnyel kapcsolatban. „Az az álláspontunk, hogy az oktatás nem szolgáltatás, hanem közfeladat. Az államnak nemcsak joga, hanem kötelessége a jövőépítés, hogy olyan felsőoktatási férőhelyeket támogasson elsősorban, amelyekre az országnak szüksége van.”

A fiatalok jövőjéről beszélgetve a baráti társaságokban, vagy a családban gyakran előkerül az a kérdés, vajon az érettségiző fiatal által kiválasztott egyetem képzése mennyire verseny- illetve piacképes. Ez érthető is, hiszen mindenkinek olyan szaktudásra van szüksége, amiből meg tud élni, el tudja tartani a családját. Mégis úgy érzem, hogy napjainkban a piacképesség egyoldalúan nagy hangsúlyt kap. A tanulás, a képzés alapvető céljának az egyén fejlesztését kellene tekinteni, hogy azokat a képességeket, amelyeket a kapott, ne ássa el, hanem fejlessze, képezze, kamatoztassa.

Úgy vélem, hogy már az általános iskolától kezdve a gyermek egész környezetének, főként a családnak és az iskolának együtt kellene működnie abban, hogy segítse a tanulót saját képességeinek felfedezésében

és fejlesztésében. Gyakran előfordul, hogy még a középiskola végére sem tudja egy diák, hogy valójában mit akar magával kezdeni, talán azért, mert ez az odafigyelő tehetséggondozás elmaradt. A családi pályaeorientáció pedig a divatos, jól fizető szakmák felé tereli a fiatalokat, akik azután a főiskolán/egyetemen eltöltött egy-két év „téblábolás” után sokszor teljesen elbizonytalanodva próbálnak új lehetőségek után nézni.

Látnunk kell azt is, hogy a piacképesség meglehetősen bizonytalan kategória, hiszen elég nehéz megjósolni, hogy öt tíz év múlva mi lesz piacképes. Olyan modellekre lenne szükség, amelyek a gyermek tehetségéből és adottságaiból kiindulva összhangba hozzák a megélhetés és a társadalmi szükségletek szempontjait. Egy kívülről ráerőszakolt jövőképben a fiatal nehezen talál önmagára, és nagy a veszélye annak, hogy nem lesz kiegyensúlyozott, boldog. A törvénynek ebben a folyamatban segítő szerepet kellene játszania.

*Körmendyné Érdi Mária
tanulmányi osztályvezető helyettes*

ENNYIRE BÉNÁK VAGYUNK?

Nagyon zavar, mennyire szexközpontú a világ, amiben élek. Már korábban sem tudtam volna indulat nélkül írni róla és félttem, megbántanék vele másokat. Most mégis írok, mert zavar, foglalkoztat a jelenség.

Nem érzem magam prűdnek. Bár kérdés persze, mit értünk alatta. Igyekszem mindent megtenni azért, hogy más felfogásokat is megértsek, beengedjek magamba. Sokszor ez nem megy, de tényleg erős a szándékom.

Azt viszont nem veszi be a gyomrom, hogy a szex így legyen jelen a mindennapjainkban.

Bénaságnak, vagy egy nagyon nagy szegénységnek érzem, hogy a nőket ábrázoló naptár kötelező kelléke legyen egy irodának. Azt, hogy az én életfelfogásomba nem fér bele, most nem taglalom. De logikailag belegondolva kérdezem, mi értelme van? Ha már valaki ennyire vágyik egy nő ismeretségére, miért nem hoz össze egy találkozót? Sokkal értelmesebb, mint csak nézni. Ez olyan, mint a tánc. Én nem nézném a táncot, hanem táncolnám. Visszatérve a

képhez még nem is beszéltem arról, hogy mindennek van egy spirituális vonzata és csak képpel kommunikálva erről a vonzatról egy szó sem esik, csak egy élvezeti cikkről.

És ez nem vallásosság kérdése. Nem vallásosoknak nem lehet a vallással érvelni és nem is akarok. Ez, ami történik, kitolás önmagunkkal, mintha mindent direkt beszűrkitenénk. Közönségesség, és ez egy borzasztó negatív szó, nemcsak a „budai elit” kifejezésével élve.

Én sem vagyok jobb a deákné vásznánál. Bárhogy küzdök ellene, nekem is vonzza a tekintetemet. Nem szólok. Nem tudom, kellene-e. Egyelőre csak eldöntöttem magamban, ha valaha vezetői pozícióba kerülök, szakítani fogok ezzel a „hagyomány”-nyal”.

De senki nem beszél arról, hogy ez gyengeség. Önzés. Sőt, úgy tűnik, el van fogadva.

*Héjj Balázs
vegyésmérnök*

Szekszárdon születtem, és a paraszti hagyományokban élő vallásosságban nőttem fel. A környezetemben tekintélytiszteletet és egyházszeretetet láttam. Olyan lelkipásztoraim voltak, akik hitelesen közvetítettek Jézust. Ők egyengettek az utamat, hogy pap legyek. Külön hálás vagyok annak a káplánnak, aki hetedikes koromban megszólított és megkérdezte: „Mi akarsz lenni?” Nélküle ma bizonyára nem lennék pap. Fontosak az ilyen megnyilatkozások egymás felé, melyek közvetítik az Úr szavát, nemcsak a papság vonatkozásában, hanem az evangélium továbbadásában is a többi embernek.

VALÓSÁGOS ÁLMAINK

BÍRÓ LÁSZLÓ TÁBORI PÜSPÖK

Ki is valójában az ember? Az álom számomra itt kezdődik: rádöbbsen arra, mi az, hogy „egész ember”? Benedek pápa VI. Pált idézve mondja, hogy csak ott beszélhetünk fejlődésről, ahol az egész ember és minden ember fejlődik. A gondom a mostani társadalmunkkal kapcsolatban az, hogy nem az egész ember fejlődik. Tehát csak a test a maga biológiai szintjén. Beszélünk az egészségről. Bosszant a reggeli rádióadásban az a többször lejátszott hír, hogy „Fő az egészség!”. Ezt lehetne jól is érteni, de nem azt értik rajta. Egy redukált emberképpel dolgozik a jelen társadalma. Egyszerűen az ember rádöbbsen arra, hogy becsapják...

Egy vatikáni megnyilatkozásban hallottam, hogy sivataggá vált a család, mert elfelejtjük Istent, és amit tudunk adni a gyerekeknek, azok legfeljebb a fogyasztáshoz szükségesek, de nem iránymutatóak, ezért lett sivárrá az élet.

Az egész emberben való gondolkodást várom, erről álmodom. Egy nagy ébredést várok, hogy tényleg az egész ember jelenjen meg. Azt remélem, hogy a hit és a spiritualitás jobban vissza fog térni a kultúránkba és az emberek hétköznapijaiba. A szellemi, a lelki, a transzcendens, az isteni dimenziója a létnek. A spirituális dimenziója, a vallási dimenziója, az etikai dimenziója, ezek újra hozzáadódnak a léthez. Erről álmodom.

Nekünk nagyon szép kép az, hogy Jézus tanít. Szól a szellemhez, szól a lélekhez, hogy kenyeret szaporít, hogy gyógyít, hogy bűnöket bocsát meg. A lélek, a szellem és a test. Jézusnál mindig az egész ember jelenik meg. Az egyházat idealistának nézik, pedig nagyon realista. Az a gondolkodás, ami nem az egész emberről beszél, az az idealista.

A mai ember például nem tud mit kezdeni a szenvedéssel. A kereszténységnek egy óriási ereje, hogy

helyén van benne a szenvedés, helyén van benne a test. Tehát az egészben gondolkodik és beszél. Erről álmodom. Ma tömegek ítéltettek arra, hogy becsapottak legyenek, mert nem az egész ember jelenik meg.

Ebben a teljességre törekvő emberképben sok hagyományos keresztény érték is jobban helyére kerül. Vegyük például a szegénységet, amit gyakran félreértének. Az ember nem szeret vákuumba lépni, hanem inkább valaki felé fordul. A keresztény szegénység Isten végtelen gazdagságának felfedezésén, az abban való részesedésen alapul... Vagy amit a pápa mond a tisztaságról. A tisztaság az nem kapcsolat-nélküliség, hanem a kapcsolat gazdagsága. A szegénység esetében is ugyanerről van szó.

Én azt szeretném mondani – és a szegénységre is gondolok ilyenkor –, hogy amikor a perui Andok hegységben egy kecsua indiánnal beszélgettem, hogy boldog-e, azt mondja, hogy igen, nagyon boldog vagyok, különösen, amikor a családommal együtt vagyok. Ezzel mit fogalmaz meg? Azt, hogy ő az életnek örül! A családban való együttlétnék, a kapcsolatnak örül. Az európai embernél az életmód fontosabbá vált, mint maga az élet. A kecsua indiánnál még az élet fontosabb, mint az életmód.

Az izgalmas számomra ezekben a kapcsolatokban, amikről most beszélünk, hogy azt mondják a hozzáértők, egy respiritualizálódó folyamatban vagyunk benne, újra kell kezdeni a szeretetet... Ebben a respiritualizálódó folyamatban mi az egyház? Mi az egyház helye? Tudunk-e elegendő segítséget adni az embereknek? Nem fogunk-e elkószálni? Olyan egyházzal álmodom, amelyben otthon érezheti magát az egésznek a lelki dimenzióját kereső ember, ahol otthon érezheti magát, aki a szeretetre vágyik, aki az igaz kapcsolatokra vágyik. Menedék-hely, oltalomhely legyen az egyház. Nyilván a pápa nagyon sokat beszél erről, hogy az aratnivaló sok. Mi az üresedő templomokat látjuk és nem azokat a vágyakat, melyek ott élnek az emberek szívében... s valóban, az aratnivaló sok. Ez lelkendező szónak tűnik ma, a kispapokat ilyenekkel lelkesítem, hogy az aratnivaló sok. Ott van-e valójában a lét mélyén a vágy? Tudunk-e hinni ebben? Egyre fontosabbak számomra Jézusnak ezek a szavai: az aratnivaló sok. Csak vegyük észre.

Lejegyezte: Tóth Pál

A hívek szeretete, bizalma és „elvárása” növelt engem. Ha nekik nem lett volna felém támasztott igényük, akkor valószínűleg nehezebben tudtam volna a papság teljességét megélni.

Nagy ajándékot jelentenek azok a paptestvérek is, akik nem engedték, hogy elmagányosodjam, hogy egyedül éljem meg cölibátusomat. Velük elmentem kirándulni, vagy újra meg újra közösen beszélgettünk lelki dolgainkról. Ez ma hozzátartozik a papi életemhez, örömmel és erővel tölt el.

Fotó: Tóth Pál (2)

KRISZTUS MINDEN TESTVÉR BEN

Ezeket a szavakat szent Pál a kolosszei közösséghez intézte. Arról beszél, hogy létezik egy olyan világ, ahol igazi szeretet, teljes közösség, igazságosság, béke, szentség és öröm

„Ha tehát föltámadtatok Krisztussal, azt keressétek, ami odafönn van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján.”

(Kol 3,1)

Megjelent:
Città Nuova
1988. április

uralkodik, ahová a bűn és a romlás nem férközhet be többé; olyan világ, ahol az Atya akarata tökéletesen teljesül. Az a világ, ahová Jézus tartozik. Az a világ, amelyet Ő nyitott meg előttünk feltámadásával, miután átélte a szenvedés kemény próbatételét.

A világ nagy részén idén január 15. és 22. között tartják az imahetet a keresztények egységéért, más helyeken pünkösdre teszik ezt az alkalmat.

A 2012. évi imahetre kiválasztott mottó Pál apostol korintusiakhoz írt leveléből való: „Mindannyian elváltozunk Urunk Jézus Krisztus győzelme által.” (1Kor 15,51-58)

Életigéül Chiara alábbi gondolatait ajánljuk, amelyeket a kolosszeiekhez írt levél 3,1 verséhez fűzött, mert azt gondoljuk, hogy kapcsolódnak a kiválasztott szöveghez.

„Ha tehát föltámadtatok Krisztussal, azt keressétek, ami odafönn van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján.”

Nemcsak meg vagyunk hívva Krisztus világába – mondja szent Pál –, hanem már most is benne élünk. Hitünk azt tanítja, hogy a keresetséggel már Krisztusba épülünk, így részesedünk életében, ajándékaiban, örökségében, győzelmében a bűn és a rossz hatalma felett, hiszen vele együtt mi is feltámadtunk.

A megszentelődött lelkektől eltérően, akik már elérték a célt, a mi részvételünk Krisztus világában még nem nyilvánvaló és nem teljes, főleg nem állandó és végleges. Mindaddig, amíg ezen a földön élünk, ezernyi veszélynek, nehézségnek és kísértésnek vagyunk kitéve, amelyek megingathatnak, lefélékezhetnek, sőt, hamis célok felé téríthetnek.

„Ha tehát föltámadtatok Krisztussal, azt keressétek, ami odafönn van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján.”

Érthető tehát az apostol buzdítása: „azt keressétek, ami odafönn van”, azaz próbáljatok már most kilépni ebből a világból, nem fizikailag, hanem lelkileg: hagyjátok el a világ szokásait és szenvedélyeit, hogy minden helyzetben Jézus gondolatai és érzései vezethessenek titeket.

Az „ami odafönn van” ugyanis a mennyek országának törvényét jelenti, amelyet Jézus hozott a földre, és azt szeretné, ha már mostantól megvalósítanánk.

„Ha tehát föltámadtatok Krisztussal, azt keressétek, ami odafönn van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján.”

Hogyan éljük tehát ezt az ígét?

Úgy, hogy nem elégszünk meg egy átlagos, középszerű, megalkuvásokkal teli élettel, hanem átalakítjuk Krisztus törvényei szerint, Isten kegyelmének segítségével.

Arra ösztönöz, hogy életünkkel tegyünk tanúságot környezetünkben az értékekről, amelyeket Jézus

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

A MÁSIK EMBER ÉN VAGYOK

hozott a földre, mint pl. az egyetértés, a béke, a testvérek szolgálata, a megértés és megbocsátás, a becsületesség, az igazságosság, a kifogástalan munka, a hűség, a tisztaság, az élet tiszteletben tartása és így tovább.

Ebből is látható, hogy ez a program olyan sok lehetőséget rejt magában, mint maga az élet. De hogy a sokféleség miatt ne maradjunk bizonytalanságban, valósítsuk meg ebben a hónapban Jézusnak azt a törvényét, amely lényegében összefoglalja az összes többi: vegyük észre minden testvérben Krisztust, és szolgáljuk őt. Talán nem ezt fogják majd rajtunk számon kérni életünk végén?

Chiara Lubich

Fotó: CN

Tudtam, nem lesz könnyű napom, sok sürgős elintéznivaló volt és ügyfeleket is vártunk délután. Munka után pedig egy ismerősömhöz készültem, aki nagyon nehéz helyzetben van, öt gyerek és húsz év házasság után beadta a válópert, és az egyházi házasságának a semmissé nyilvánítását is kérte.

Már közeledett a munkaidő vége, fáradt voltam, és még hátra volt egy olyan munka, amit aznap szerettem volna befejezni. A szobában ketten dolgozunk Klárral már két éve, jól ismerem a helyzetét, nehézségeit, örömeit. Mostanában sok dolgot borúsán lát a házasságukban. A férje hívta telefonon, s amikor a beszélgetésük után megszólalt, hogy elege van, gondoltam nem tehetek úgy, mintha nem is hallanám. Rögtön eszembe jutott: „Vegyük észre minden testvérben Krisztust”, a testvér pedig nem az a fiatalasszony, akihez a munkaidő után készülök menni, hanem aki a jelen pillanatban mellettem van. Ezért felnéztem rá a munkából, és igyekeztem teljesen rá figyelni, befogadni a gondjait.

Úgy folytatta, hogy nem akarja tovább így élni az életét, változtatni fog, elhagyja a férjét. Éreztem, hogy az ige élete békét ad, szabaddá tesz, így nyugodtan hallgattam meg, csak annyit tettem hozzá, hogy most nagyon negatívan látja a helyzetüket, a betegségek, az anyagi-és egyéb nehézségeik miatt. Még annyit mondtam neki, hogy ha hazaér próbáljon más szemmel nézni a férjére, és

észrevenni valamit, ami pozitív benne.

Az ismerősömhöz kicsit ugyan késve, de örömmel érkeztem, mert éreztem, hogy az ígében Jézussal találkozáskor nem egyedül megyek hozzá.

Hallgatni az életének történetét, fájdalmait és azt a komoly helyzetet, amiben most él, nagy odafigyelést és alázatot kért tőlem. Észre sem vettem, hogy milyen gyorsan telt az idő, mégis, amikor telefonon kerestem az egyik fiam, éreztem, hogy őt is ugyanúgy be kell fogadnom, mint azt, akinél vendégségben vagyok, meg kell hallgatnom az ő gondjait is.

Folytattuk a beszélgetést, és eltelt egy újabb fél óra, amikor a férjem keresett telefonon. Őt is meghallgattam és biztatott, ha úgy érzem, maradjak még.

Maradtam, és azon túl, hogy meghallgattam, tudtam néhány olyan dolgot is mondani, ami kimotozhatta a megszokott gondolkodásmódjából ezt a fiatalasszonyt. Úgy váltunk el, hogy megköszönte a „lelkigyakorlatot”, én pedig csak azt tudtam mondani erre, hogy én is, hiszen számomra is ugyanúgy egy „lelkigyakorlat” volt ez az este.

Másnap reggel Klári kolléganőm elmesélte, hogy a férje milyen finom vacsorával várta előző este. Aztán kicsit később hozzátette: „Eszembe jutott, amit tegnap mondtál. Tényleg nagyon rendes ember.”

Számomra Isten megmutatta ezen a napon, hogy nincsenek kis és nagy pillanatok, hanem csak a jelen pillanat van arra, hogy megéljük az ígét.

Pálffy Rita - Budakeszi

AMIRE A VILÁGNAK SZÜKSÉGE VAN

Emmaus Maria Voce

Folytatjuk Maria Voce előző számunkban megjelent témáját Isten ígéjéről, melynek részletei segíthetik a hónap folyamán elmélkedéseinket.

Illusztráció: Mariannita Zanzucchi

¹ Vö. Lineamenta della XIII Assemblea generale ordinaria del Sinodo dei vescovi. Per la trasmissione della fede cristiana. in „Il Regno” 5 (2011), 129-154.

² C. Lubich: *Essere tua Parola*, Roma 2008, 19.

³ Vö. Pröhle Károly ifj.: Luther Márton négy hitvallása. A keresztyén ember szabadságáról. A Kis Káté. A Nagy Káté. A keresztyén hit fő tételei. Fordította és a bevezetést írta: Pröhle Károly. Evangélikus Sajtóosztály, Budapest 1983.

⁴ Vö. C. Lubich: *Scritti Spirituali*/3. Roma, 1979. 60.

⁵ Uő: *Lettere dei primi tempi*. Roma, 2010. 185-186.

⁶ Uo. 220.

⁷ Uo. 200-201.

A közelgő szinódust előkészítő munkadokumentum, a szinódus *Lineamentája* is megjegyezte, hogy a világban végbemennő komoly változások „a kereszténység számára új színtereket és új kihívásokat teremtenek kulturális szempontból (gondoljunk az elvilágiasodásra) vagy a globalizáció jelenségére, társadalmi szempontból (gondoljunk a népek keveredésére, a népvándorlásra), a tömegtájékoztatás, a gazdaság és a politika szempontjából.”¹ És sorolhatnánk tovább.

Mindannyian, akik a Fokoláre Mozgalomhoz tartozunk, érezzük, hogy ezek a kihívások bensőnkben érintenek. A sötét pince tehát minket is megszólít. Mi vagyunk azok, akiknek ma Chiara újból az evangéliumot adja oda, semmi mást, csak az evangéliumot.

Ez a megtérés vár ránk az idén, és máris elkezdhetjük, elsősorban azért, hogy mindennek előtt saját magunkat evangelizáljuk újra, aztán a többieket, és a minket körülvevő világot.

Ahhoz ugyanis, hogy a világ ismét megtalálja az élet értelmét, Chiara azt mondta, hogy „nem annyira a művelt emberekre van szüksége, mint inkább az igazán bölcs, Szentlélekkel teljes, valóban evangéliumi emberekre.”²

Már Luther Márton is azokban az időkben, amikor a Szentírás ismerete csak kevesek kiváltsága volt, ezt írta: „Biztosnak kell lennünk abban, hogy a lélek mindent nélkülözhet, kivéve Isten igéjét, amelyen kívül semmi más nem válik javára. Az ige birtokában pedig semmi hiányt nem szenved, sőt az igében elegendő táplálékot, örömet, békét, világosságot, igazságosságot, igazságot, bölcsességet, szabadságot és mindenféle jót kap bőségesen.”³ (...)

A Fokoláre Mozgalom jelenlegi helyzetében, amikor gyakran feltesszük magunknak a kérdést, hogyan lehetne újra felpezsdíteni az életet közösségeinkben, találkozáinkon, a nagy rendezvényeken... vissza kell térnünk a kezdetekhez és emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy a Mozgalom élete teljes egészében a megélt evangéliumból robbant ki. Kevesen voltak, néhány ember indította el ezt a kalandot, és eljutottak a föld

végő határáig pusztán az evangéliummal. Mi is ugyanerre vagyunk meghívva.

Személyesen és együtt is Chiarával együtt akarjuk újra elmondani: „Úgy szeretnénk élni, hogy ha egy abszurd véletlen folytán – tegyük fel – a világ összes Evangéliuma megsemmisülne, akkor az emberek a mi életünk láttán, bizonyos módon újraírhasák az Evangéliumot.”⁴

Chiara már 1948-ban leírta egyik levelében, hogy miért is volt bennük a vágy, hogy életre váltsák az evangélium ígéit, egytől egyig. Így írt: „Megértettük, hogy a világot az evangéliummal kell gyógyítani, mert csak az örömhír adhatja vissza az életet, amiben hiányt szenved. Íme, ezért éljük az életigét. Annnyira megtestesítjük magunkban, hogy az az élő ige legyünk.”⁵

Egy másik levélből, amit Chiara a római közösségnek írt 1949-ben, kiderül, hogy az ige az élet minden területére hatással volt, még a legkonkrétabb területeire is, a pihenésre, a munkára; az ige volt az egység köteléke a tevékenység és a nyaralás idején egyaránt. Így írt: „Bár távol vagyunk egymástól, ki a hegyekben, ki a tengernél, mégis ugyanaz a fény köt össze minket, mely az érzékek számára felfoghatatlan, és a világ előtt ismeretlen, de Isten és az egység számára drágább mindennél: az élet ígéje. Csak akkor lehetünk egyek, ha mindannyian egy másik Jézus vagyunk: az élő Istennek egy-egy ígéje.”⁶

Ettől az időszaktól kezdve nagyon világosan kirajzolódik lelkeségünk közösségi jellege, ami az ige megélésével való kapcsolatunkban is megnyilvánul.

A növények oltásának példáját felhasználva, ahol a két lehántolt rész – mivel élő – eggyé tud forrni, Chiara így ír: „Mikor tud eggyé válni két lélek? Ha élők: vagyis, ha lehámlik róluk az emberi, a saját személyiségük és a megélt és magukban megtestesített ige által élő igékké válnak. Két élő ige eggyé tud válni. Ha az egyik nem élő, a másik sem tud egyesülni.”⁷

Az ige élése tehát eggyé tesz minket.

(folytatjuk)

Fordította: Fekete Mária

Gyömrő, Nepomuki Szent János templom
Fotó: Kovács Gábor

EGY SZÍV ÉS EGY LÉLEK

A külsőségek, szokások mások, de ez nem elválaszt, hanem inkább közelebb hozza azokat Gyömrőn, akik hisznek abban, hogy a különbözőség ajándék lehet. De bátorság és tudatosság kell ahhoz is, hogy egy tanár iskolájában kollégáit és diákjait összegyűjtse egy kora reggeli órában.

NÉGY KERESZTÉNY FELEKEZET

Gyömrőn négy felekezet él aktívan az ökumenikus kapcsolatokat (református, evangélikus, pünkösdi és katolikus). Az ökumenikus imahéten felváltva látogatjuk meg egymás gyülekezeti helyeit, a lelkészek felváltva szolgálnak, mindig van egy kis vendéglátás, beszélgetés az imádság után. Helyi sajátosság, hogy a záró alkalom vasárnap a református templomban van istentisztelet keretében, közös úrvacsorával. Ez a katolikusok számára mindig egy nehéz helyzet. Vagy nem megyünk el, vagy az úrvacsora előtt kijövünk, vagy ülünk sután a helyünkön. Két évvel ezelőtt a plébániánkon szolgáló diakónust kérték fel a vasárnapi záró igehirdetésre, ezért többen elmen-

tünk katolikusok. Az úrvacsora előtt így tömegesen távoztunk a templomból. A református lelkész-asszonyt nagyon szíven ütötte a megosztottságnak ez a látványos jele. Pár nappal később egy program megbeszélésén ezt kifejezésre is juttatta. Nem tudtunk mit szólni, csak átöleltük a fájdalmát.

Tavaly a Fokoláre Mozgalom ökumenikus alkalmán Szebik Imre evangélikus püspök úr elmondott egy tapasztalatot. Különböző felekezetű püspökök találkozására ment el, aminek keretében volt egy szentmise. Az áldozás alatt késztetést érzett, hogy ő is beálljon a sorba. Keresztbe tette kezét, és mikor előre ért, katolikus püspök testvére egy áldást mondott, majd megkérte, hogy ő is áldja meg őt. Nagyon megindított ez a tapasztalat és őriztem a szívemben.

Tavaly októberben új plébános atya került Gyömrőre, vele készültünk az idén az ökumenikus alkalmakra. Az egyik megbeszélésen szóba hoztam a vasárnapi záró alkalmat. Rákérdeztem, lesz-e most is úrvacsora? Mit kell ilyenkor tennünk, nekünk katolikusoknak? Elmeséltem a két évvel ezelőtti esetet, majd Szebik püspök úr tapasztalatát. Plébános atyánk megköszönte, hogy beszéltünk róla.

Csütörtökön mi voltunk a vendéglátók, s a református lelkész-asszony hirdette az ígét. Az aznapi szentírási rész az Eucharisziáról, úrvacsoráról szólt. Beszéde elején meg is említette a két évvel ezelőtti átélte fájdalmát, amit a különbözőségünk okozott neki. Azután azzal a felismeréssel folytatta, amivel Isten ajándékozta meg őt. Egy képet is használt hozzá: Képzeljünk el egy

kört, melyet különböző cikkekre osztunk. A cikkek bár különbözőek, mindegyik a kör közepében találkozik. Ilyenek vagyunk mi is: külsőségeinkben, szokásainkban különbözőek, de Istenben egyek és ez a lényeg. Ezt tapasztalta meg az imahéten és évközben is sok más közös alkalommal. Gyönyörű volt, amit megfogalmazott, sugárzott belőle a felismerés öröme és békéje. Az imádság utáni vendéglátás alatt odaléptem hozzá és megköszöntem a szavait. Nagy szeretettel biztatott, jöjjünk el vasárnap, ne zavarjon bennünket az úrvacsora. Nem kell kimennünk, maradjunk nyugodtan a helyünkön. Ekkor megszólalt bennem megint Szebik püspök úr tapasztalata és elmeséltem a lelkészasszonynak. Hozzátettem, hogy én szívesen kimennék egy áldásért, de nem tudom, nem zavarom-e meg az úrvacsora menetét. Mosolyogva csak annyit mondott, a lelkészek majd megbeszélnek.

Eljött a vasárnap. A református templomban plébános atyánk hirdette az igét. Gyönyörű volt, nagyon személyes és megindító. Elérkezett az úrvacsora pillanata, a lelkész úr mondta a menetét: Aki akar, a helyén maradván imádkozzon. Aki kijön, a református testvérek vegyék el a kenyeret, majd a bort, az evangélikus testvérek kérjenek ostyát, majd vegyék el a bort, a katolikus testvérek ne vegyenek el semmit, ők a lelkészeketől egy igét kapnak. Soronként álltak fel a hívek, s mint egy kört alkotva léptek sorban a lelkészekhez. Senki nem maradt a helyén. A katolikusok közül az első között állt be a sorba plébános atyánk. A református lelkész a karjára tette a kezét, így ajándékozta meg az igeverssel. Mindannyian követtük őt. Megható pillanatok voltak. Ott voltunk, a négy felekezet, hitünk szerint megélt különbözőségünkkel, szokásainkkal, mégis egy szív, egy lélek.

Beke Edit - Gyömrő

A KÉMIATEREMBEN

A múlt évben, az egység hetének egyik reggelén ökumenikus imaórát szerveztem az iskolában működő közösségemmel, a Németh László Műhellyel. Ebben elsősorban egyik tanítványommal dolgoztam együtt, mondhatnám: éltem az egységet, akivel az év eleje óta tartó együttműködésünk minden szempontból kimeríti a környezeti sejt fogalmát. Nagyon alaposan előkészítettünk mindent, helyszín és időpont kijelölése, meghívások, program, milyen feladatra kit kérünk meg stb. Mégis izgultam egy kicsit, mert annyira lehetetlen időpontot találtunk, reggel negyed nyolc, hogy féltem, kevesen fogják vállalni a koránkeletést. Attól is féltem, hogy csak késve fognak megérkezni, és ez zavarni fogja az áhítatot. Végül is nagyszerű lett az egész: Isten kegyelme tetten érhető volt! 35-en jöttünk össze: 5 tanár és 30 diák.

Már hajnalban bementem a suliba, és előkészítettem mindent. Berendeztem a kémiatermet, hogy körbe tudjunk ülni. Még egy utolsó egyeztetésünk volt a tanítványommal, s már jöttek is az emberek. Először üdvözöltem a jelenlévőket, és meggyújtottunk egy gyertyát. Rövid bevezetőmet követően tanítványom felolvasta a Szentírásból Jézus főpapi imáját, majd baptista barátaink elővezettek egy dalt, gitárkísérettel. Ezután református kollégánom vezetésével egy abszolút adekvát program következett: fény-

közösen felolvastuk a jeruzsálemi keresztény gyülekezetnek az idei ökumenikus imahétre összeállított imádságát. Gyönyörű volt! Ezután újabb dal következett a baptistáinktól, majd villanyt oltottunk, és fejünket lehajtva csöndben, magunkban imádkoztunk pár percet a gyertya fényénél. Ezt a blokkot II. János Pál imádsága zárta, melyet egy másik diák olvasott fel. Utána közös ének következett: Bizakodjatok, jó az Úr. Záró programunk pedig mi más lehetett volna, mint a havi életige, amelynek diavetítéses változatát néztük meg. Búcsúszavaimban arra hívtam fel a jelenlévők figyelmét, hogy nézzünk jól körbe, memorizáljuk egymás arcát, és a jövőben el ne menjünk egymás mellett egy köszönés, vagy legalább egy mosoly nélkül, sőt, lehetőség szerint keressük egymást a suliban, mert biztos nem véletlenül kerültünk egyazon munkahelyre. Szép volt! Többen is visszajelezték azóta, az egyik kollégánom azt mondta, sírva ment ki a teremből, annyira megrendítette ez az egész élmény. Különösen tetszett neki az életige, mondtam is neki, hogy nyugodtan vadássza le minden hónapban a fokolare.hu-ról.

Kovács Október - Pilisszentiván

Fotó: Tóthlmi Ferenc

Fotó: Maucha Kristóf (archív felvétel, 2005)

Ökumenikus imahét

„Mindannyian el fogunk változni
a mi Urunk Jézus Krisztus győzelme által”
(1Kor 15,51-58)

A keresztények egységéért tartott imahét alkalmából a Fokoláre Mozgalom a Magyar Egyházak Ökumenikus Tanácsa gyülekezeti termében rendezi meg

ÖKUMENIKUS IMAÓRÁJÁT

2012. január 20-án péntek 17 és 19 óra között
(Budapest, XI. kerület Magyar tudósok körútja 3.)

A programból:

2012. januári életige
tapasztalatok, tanúságtételek
rövid beszámoló a 2011. év ökumenikus
eseményeiből
fiatalok és a Genfest 2012-ben Budapesten
keresztény felekezetek imája

Újra megtalálni Európa lelkét

Ezzel a céllal tanácskoztak 15 európai ország küldöttei, akik „Az életért” elnevezésű mozgalmakat képviselték.

A Zenit arról tudósított, hogy Rómában 2011. december 10-én azért került sor egy fontos tanácskozásra, hogy javaslatokat tegyenek és hangot adjanak az élet kultúrájának. „Az életért” mozgalmak küldöttei azt vitatták meg, hogyan lehet megújítani az emberi jogok, különös tekintettel az élethez való jog, valamint a természetes család jogának a védelmét.

A résztvevők között többek között jelen volt az angol királynő rokona, egy lord, egy olasz bíboros, két ukrán és egy román püspök, Róma polgármestere, az Európai Parlament Alkotmányügyi Bizottságának elnöke, az egyik volt olasz kormányfő és Magyarországról a NEFMI Szociális, Család- és Ifjúságügyért Felelős Államtitkára, Soltész Miklós is.

Egy előkészítő bizottság alakult azzal a céllal, hogy néhány millió aláírást gyűjtsön össze legalább hét tagállamból, hogy a Lisszaboni Szerződésbe bekerüljön az, hogy az ember fogantatásától kezdve személy.

Carlo Casini, az Európai Parlament Alkotmányügyi Bizottságának elnöke azt hangsúlyozta, hogy „Az emberi méltóság és az élethez való jog a fogantatástól kezdve olyan állítást jelent, mely megmenti az emberi jogokat és megmenti Európát.” Majd így folytatta: „Szükséges, hogy Európa újra megtalálja lelkét. Ez minden embernek a méltóságát jelenti, főleg, ha azt valljuk, hogy ez a méltóság már a fogantatásától kezdődik.”

Casini, aki egyben „Az életért” mozgalom olasz elnöke is azt húzta alá, hogy „Az Európai Unió védi az állatokat, de amikor a megfogant gyermekekről van szó, akkor leginkább hallgat, és közben újból és újból próbálkozik azzal, hogy az abortuszt, mint alapvető emberi jogot elismertesse.”

A személynek fogantatásától kezdve történő elismerése határozott jogi és társadalmi értéket jelent, hogy véget lehessen vetni az abortuszok drámai növekedésének, melynek évtizedek óta egyenes következménye az üres bölcső.

Antonio Gaspari
szerkesztette: Tóth Judit

Fotó: CN

Teréz anya-díj Chiara Lubich részére

A 2008-ban alapított Kalkuttai Teréz anya-díjat azok kapják meg, akik kiemelkedő szerepet vállalnak a meg nem született gyermekek védelmében és a természetes családok támogatásában.

2011. december 10-én adták át ezt a díjat Chiara Lubich emlékére, aki a Fokoláre Mozgalom alapítója és az egész világon rendkívül fontos módon járult hozzá az élet védelméhez. Antonelli bíboros, a Család Pápai Tanácsának elnöke nyújtotta át Maria Vocénak, a Fokoláre Mozgalom elnökének a római Kapitólium Protomoteca termében politikai, kulturális és egyházi személyiségek jelenlétében az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 63. évfordulóján.

Fotó: CSC

ÍGY KÉSZÜL A VILÁG

Fotó: Clara Vesela

**Göbel
Ágoston**

Néhány hete egy magyar csapattal Rómában jártunk egy 400 fős nemzetközi találkozón, ahol a Genfestre való készület is hangsúlyos szerepet kapott. Előkerültek azok a kisebb és nagyobb szalmaszálak, amelyeket eddig a világ ifjúsága tett keresztbe a 2012-es év egyik legfontosabb eseményére készülve. Rendkívül megalapozó és lelkesítő volt látni azt a felbuzdulást, ami már most és ebben a pillanatban is sok ezer fiatalot arra ösztönöz, hogy lelket adjon ennek a rendezvénynek, hogy ötleteljen a konkrét programról vagy éppen pénzt gyűjtsön – nem elsősorban magának/maguknak, hanem azért, hogy minél többek-

kel tudjunk találkozni augusztus 31-én péntek délután a budapesti megnyitón! Összegyűjtöttünk néhány rövid üzenetet, hírt, melyeket most az új esztendő kezdetén, mint képeslapokat nyújtunk át. Építsük tovább együtt a Genfestet!

Szlovákia: Remek dolog a Tátrában túrázni, kirándulni... és közösbé pakolni egy kis enniváló mellett fiatalosabbnál fiatalosabb ötleteinket. A lelki bátorítást workshopok követték, melyek során csoportokban dolgoztunk a Genfest szombati (szeptember 1.) programján. Az elején egy csomó kétségünk volt, mert jelentős, ugyanakkor megvalósítható ötleteket szerettünk volna, de

Bár még közel kilenc hónap van hátra a Genfestig, nem is hinnénk, mi minden indult már el a készület kapcsán...

aztán – hála a kiváló hangulatnak – számos remek javaslat született! A munka mellett igazán azért volt fontos ez a találkozó, mert épültek a kapcsolatok és tényleg ez az alapja mindennek. Szlovákia nagy lelkesedéssel építi tovább az egyetemes testvériség útját! Ahoj!

Dél-Korea: Egy idősek otthona számára gyűjtöttünk szénét. A nehéz anyagi és gazdasági helyzet miatt nem tudták biztosítani a megfelelő hőmérsékletet az otthonban.

Ezért elhatároztuk, hogy a lehető legkonkrétabb módon segítünk. Kihasnálva a különféle információs csatornákat adtuk hírül a programot és szereztük be a szükséges eszközöket. A pocskék időjárás ellenére 50-en jöttek el! Még az egyik katolikus televízió is beszámolt az akcióról! Még is állapítottuk, hogy érdek nélkül adni, tehát az adás kultúráját megvalósítani az egyik legjobb készüllet a Genfestre!

Szingapúr: Még a nyáron volt egy három napos találkozónk, ami fantasztikusan sikerült! Létre is hoztunk utána a Facebookon egy csoportot, ahol azóta is szerveződik az élet... Így valósult meg például egy mini-koncert, ahol mindenki bemutathatta tudását, tehetségét. Ez a családi hangulatú esemény azért volt szuper, mert bátran hívhattuk a barátainkat, ismerőseinket. Meg tudtuk szólítani őket a művészeteken keresztül. Hajrá a Genfest szervezéséhez! Nagy üdvözlöt mindenkinek!!

Dél-Afrika: Nem könnyű a készület, mert a kisebb települések szinte teljesen elnéptelenednek. Az ifjúság inkább a nagyobb városokban próbál szerencsét, ott pedig felőrli őket a munka vagy épp a kilátástalanság. Nehéz támaszt nyújtani, nehéz igazán tartalmas kapcsolatokat kialakítani. Az élet ígéje, az evangélium megvalósítása éltet és ad reményt mindannyiunknak. Csak így sikerülhet.

Los Angeles: A fiatalok ötleteivel készülünk az augusztus végi találkozásra! Egyik alkalommal 100-an voltunk együtt és a 2000-es Genfestről néztünk meg egy videót. Néhányan meséltek arról, hogy mi is ez, miben áll a rendkívülisége. Ezt követően meséltünk Magyarországról, Budapestről, majd a konkrét szervezés is szóba került. Nemcsak arra bátorítottunk min-

denkit, hogy jegyezzék fel a dátumot a kis noteszükbe, hanem hogy legyenek aktív részesei az előkészületeknek. El is kezdtünk

támogatókat, szponzorokat keresni és gyűjteni az ötleteket, milyen módon tudnánk némi pénzmagot előteremteni. Azóta már meg is valósult egy Afrika-est, ahol 700 eurót gyűjtöttünk össze!

Olaszország – Sassone: Karácsonyi főzőverseny Sassoneban! Csodálatos étek, nagyszerű italok és remek társaság a Genfest évének kezdetén. Kicsik és nagyok egyaránt kipróbálhatták magukat... Fontos volt, hogy minél nyitottabb programot csináljunk, hiszen az augusztus végén kezdődő programunk is az egységről szól majd.

Hála Istennek napestig lehetne sorolni az innen-onnan érkező híreket. Nyüzsgő méhkashoz volt hasonlítható ez a római találkozó, ennyire pezsgő életben régen volt részünk... Voltak olyanok is, akik direkt erre az alkalomra szelték át az óceánt vagy utaztak több ezer kilométert: Chiléből, Guatemalából, Libanonból, Görögországból, Dél-Afrikából. Egy algériai muzulmán fiatal is velünk volt Oránból. Jelenléte élő bizonyítéka volt az itt felépített testvériségnek: „Ez a kongresszus nagyon fontos számomra, mert együtt lehetek sok kereszténnyel. Egy lépés ez az egyesült világ felé”.

Együtt fiatalok és felnőttek, együtt olaszok és brazilok, afrikaiak és chileiek. Együtt muzulmánok és keresztények. A kihívás ma is az, hogy ledöntsük a falakat, és a remény üzenetét adjuk tovább. „Együtt vagyunk, ez a

Fotó: www.focolare.org (2)

legnagyobb dolog az életünkben. Ez a nemzedékek és népek közötti egység. Anélkül, hogy szem elől tévesztenénk célkitűzésünket, az egyesült világot.” – Maria Voce, a Fokoláre Mozgalom elnöke emlékeztetett bennünket erre. Szavai útmutatásul szolgálnak, hiszen nemcsak egy programért élünk, hanem már ebben a pillanatban is az egyetemes testvériségért. Így készül a világ. ■

www.ujifju.hu

BÖLCSESSÉG AZ EGYETEMEN

Bernhard Callebaut belga szociológus a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán tartott előadást a loppianói Sophia Egyetemi Intézet újszerű felsőoktatási koncepciójáról. A professzort az előadása után kérdeztük.

Még egy katolikus egyetem? 1500 van belőlük szerte a világban!

Egyetemeinken tömegoktatás folyik, és valójában nem foglalkozunk az új generációk nevelésével. Ezt ma már sok felelősen gondolkodó értelmiségi látja. Az európai egyetemi hallgatók körében végzett kutatások is azt mutatják, hogy a mai egyetemisták nagyon tudatosan töreksenek önmaguk fejlesztésére, ugyanakkor magányosak és kiábrándultak, nem látnak maguk előtt nagy célokat. A sokféle ismeretet és megközelítést nehezen tudják értelmes összeggé illeszteni. II. János Pál ezt a helyzetet így jellemezte: „Modern fogyasztói társadalmunkban az etikát alávetik a technikának, a lelkieket az anyagiaknak, a létet a birtoklásnak.” Új felsőoktatási modellek kidolgozására van tehát szükség, hogy kijussunk ebből a zsákutcából. A Chiara Lubich által alapított *Sophia Egyetemi Intézet* is ezt a célt szolgálja. Olyan

intézmény kíván lenni, ahol nem csak az intellektust, hanem az egész személyiséget formálják.

Milyen reformot jelent ez konkrétan?

Az egyetem eszméjéről írt könyvében már Newman bíboros megfogalmazta a változás szükségességét. Az egyetem feladata szerinte az, hogy megtanítson világosan gondolkodni, felfedje a tudományok sokfélesége mögött rejlő egyesítő értelmet, és új alapokra helyezze oktatók és hallgatók viszonyát. Chiara Lubich pedig úgy fogalmazott, hogy az egyetemen a bölcsességet kell tanítani. Ennek fényében a *Sophia Egyetemi Intézet* kísérlet arra, hogy összhangot teremtsen tudomány és lelkiség, ismeretek és élet között egy párbeszédre alapuló kapcsolati kultúrában oktatók, diákok és egyetemi személyzet között. Az egyetem így közösséggé válik, ahol nemcsak az új ismeretek elsajátítása a cél, hanem azok konkrét megvalósítása

is a gyakorlatban. Elméleti tudás és tettekre váltott értékek termékeny kölcsönhatásba lépnek egymással. Az interdiszciplináris megközelítés pedig segít abban, hogy a hallgatók fejében kialakuljon egy összkép, amely segíti őket világunk értelmezésében és értelmes cselekvési stratégiák kialakításában. Az új intézet sok lehetőséget nyújt a kapcsolatok építésére tanárok és diákok között, a tanítási órákon kívül is. Ez nagyban segít abban, hogy az ismeretek valóban személyessé váljanak és a diákok teljes személyiségének fejlődését szolgálják.

Milyen szakokra lehet beiratkozni?

Jelenleg *Az egység kultúrájának alapjai és távlatai* címmel folyik mesterszintű képzés és doktori iskola egy filozófiai-teológiai és egy gazdasági-politikai szakiránnyal. 2012 októberétől pedig három új MA szak indul: *Szentháromság teológia, Közösségi és civil gazdaság és Politikatudomány*.

S mohai-Körmendy Klári az első magyar diák, aki egy művészettörténeti diplomával a zsebében a Sophián egy másik MA végzettséget szerzett. Szakdolgozatát „A szépség fogalma Chiara Lubich lelkiségében” címmel védte meg.

Hogy kerültél a Sophiára?

Egy nyári egyetemen hallottam először a Sophiáról és már akkor nagyon megtetszett a számomra új, egyetemes szemlélete. Aztán a művészettörténeti szakdolgozatom írása közben megerősödött bennem az igény, hogy teológiát tanuljak, és így jobban megértem a szakrális művészeteket. Ezenkívül az is érdekelt, hogy a művészettörténet hogyan kapcsolható össze más tudományokkal.

Miért érdekes ez egy művészettörténésznek?

Már korábban hallottam arról, hogy gyümölcsöző párbeszéd lehetséges különböző tudományágak között, de ez kevésbé volt megfogható számomra. Az egyik első dolog, ami a Sophián megragadott, hogy a tanárok nem állnak meg a jelenségek ismertetésénél, hanem arra törekszenek, hogy a dolgokat egy mélyebb összefüggérendszerben ismerjük meg.

A teológiai tárgyak újabb és újabb ablakot nyitottak. Az első évben a cél az volt, hogy kinyíljon a szemünk a különböző megközelítésekre, az eltérő perspektívákra. Rácsodálkozhattunk a logika, a közgazdaságtan, a politika szempontrendszerére. A második év az elmélyedést, a különböző szempontok integrációját szolgálja.

Magyar diákként mi volt a legszembetűnőbb újdonság?

Alapélmény volt számomra látni, hogy másképp is működhet egy egyetem, mint amihez én szokva voltam. Otthon sok volt az

előadás és kevés a szeminárium, és az előadásokon a diákok nem szólalhattak meg. Itt pedig láttam, hogy sok diáktársamnak normális az, ha belekérdez az előadásokba. Nekem ez szokatlan volt, meg kellett tanulnom, hogy „felébredjek”, elkezdjek gondolkodni már ott az órán, és ne csak passzívan sajátítsam el az anyagot. Nagyon fontossá vált számomra, hogy igazi párbeszédet folytathattunk a tanárokkal mind az órákon, mind azon kívül.

Egy konkrét tapasztalat?

Az egyik gazdasági tárggyal komoly nehézségeim támadtak, úgy éreztem, hogy nem értek semmit. Amikor szóltunk a tanárnak, ő kifakadt, hogy neki is nehéz olyan diákokat oktatni, akiknek hiá-

nyoznak a matekos alapjaik. Elég feszült helyzet alakult ki, de az volt az érdekes, hogy senki nem állt meg a problémánál, hanem mind a tanár, mind mi diákok törekedtünk arra, hogy megértsük a másik álláspontját, nehézségeit és így végül együtt találtunk megoldást arra, hogy miként pótolhatjuk a hiányzó alapokat. A legmegdöbbentőbb azonban az volt, amikor óra után a tanár odajött elnézést kérni, hogy túl hevesen reagált. Nagyon sokat jelentett számomra, hogy a tanárdiák kapcsolaton túl, emberként tekintett rám.

Tóth Pál

www.ujvaros.eu/sophia

Fotó: Sisi Benedek (2)

MINDEN NEHÉZSÉG ELLENÉRE

Néha egyszerűnek tűnik egy kellemes pillanatban nagylelkűnek lenni. Azt követően a kitartás jönne, de hogyan?

Családokkal voltunk nyaralni, akikkel olyan szeretetkapcsolatban tudtunk lenni egész végig, hogy éreztük, valami lényeges változott meg életünkben. Isten jelent meg újra közöttünk, és mi nem akartunk mást, mint hogy eszközök lehessünk a kezében.

Életünkben külsőleg annyi változott, hogy még többet váltottunk: feleségem például egy egyesületet alapított azzal a céllal, hogy az egyik afrikai országban felépülhessen egy iskola. Nagyobbik gyermekünk iskolájában pedig mindent megtett azért, hogy a szülőket és segítségükkel más személyeket is érzékennyé tegyen csontvelő adományozására, mert az egyik gyermek négyéves testvére leukémiában szenvedett. Én inkább a fiatalok lelki képzésében köteleztem el magam plébániánkon, ami sok örömet jelentett számomra.

Közben persze rendszeresen találkoztunk családcsoportunkkal, elolvastuk az aktuális havi életigét és haladtunk előre az egység útján. Elhatároztuk például, hogy feleségem abba hagyja a fogamzásgátló tabletták szedését, mert nyitottak akarunk lenni Isten terveire családjunkkal kapcsolatban.

Megtapasztaltuk, hogy csak így tudjuk teljes mértékben egymásnak ajándékozni magunkat, és nyitottnak lenni egy esetleges új élet befogadására.

Gyönyörű hónapokat éltünk meg, de amikor felfedeztük, hogy feleségem várandós, mégsem volt könnyű belegondolni abba, hogy a két nagyobb gyermekünk után,

most érkezik egy kistestvér. Aggódtunk azért is, mert már nem voltunk annyira fiatalok, de rögtön eszünkbe jutott az is, ha az első két gyermekünket akartuk és terveztük, akkor most látjuk, mennyire komolyan vette Isten elhatározásunkat és mi eszközök akarunk lenni a kezében.

Elmeséltük barátainknak, a családcsoportban a nagy hírt, hogy harmadik gyermekünk születésére készülünk és azt is, hogy mennyire megtapasztaltuk Isten személyes szeretetét. Nagyon megköszönték ezt az örömet és szinte példaképnek tekintettek, mert manapság a nagy család nem gyakori jelenség.

Ismét világos lett számunkra, hogy az élet szerzője Isten, akitől ezt az ajándékot kaptuk. És ebben a hitben senki sem tudott megintani bennünket – egy darabig.

Részlet akkoriban írt naplóméből: „Feleségemmel hetek óta nem tudjuk igazán szeretni egymást. Munkahelyén szinte folyamatos feszültségek között dolgozik, én pedig nem vagyok képes ezt megérteni és befogadni úgy, ahogy ezt ő várná. Mindketten bezárkózunk és megjegyzéseket teszünk egymásra. Alig beszélünk és ha mégis, akkor csak kölcsönösen sértegetjük egymást. Ha belegondolok, akkor a gyerekek jelentik az egyetlen fogódzó pontot, annyira sötétnek látom a jelent és a jövőt.”

Csodával határos módon egy hosszabb szünet után elmentünk abba a csoportba, akikkel korábban együtt nyaraltunk. Eldöntöttem, bármi is történjen, én nem fogok megszólalni, csak végigülöm a programot.

Megnéztük Chiara Lubich egyik videóját, ami igen nagy hatással volt rám, mert arról volt szó, hogy Jézust lássuk a másikban és arra kaptunk meghívást, hogy cselekedeteink előtt azt mondjuk: „Érted, Jézus.” Mindketten boldogan mentünk haza és végre sikerült beszélgetnünk, anélkül, hogy támadtunk vagy védekeztünk volna.

Az egyik dolog, amivel komolyan küzdöttem, hogy felkeljek éjszaka, amikor kétéves kisfiunk sír, mert azt éreztem, hogy amúgy is sokkal többet csinállok otthon, mint feleségem. Azon az éjszakán, amikor ismét felsírt, arra gondoltam, hogy a benne élő Jézusért felkelek, akinek szüksége van rám és azért a Jézusért is, aki feleségemben van jelen és most nem kell fáradnia. Sokkal könnyebb volt, mint korábban, sőt még azt is megtapasztaltam, hogy utána rögtön elaludtam, ami ismeretlen volt számomra, mert egy ilyen

felkelés után mindig legalább két órát hánykolódtam az ágyamban.

„TELJES MÉRTÉKBEN
EGYMÁSNAK AJÁN-
DÉKOZNI MAGUN-
KAT ÉS NYITOTTNAK
LENNI AZ ÉLET
BEFOGADÁSÁRA!”

Aztán a meglepetés: egyik nap feleségem annyira csúnyán szólt hozzám, hogy szinte már a nyelvemem volt a visszavágás, de akkor megint eszembe jutott, ha én is durván válaszolok vissza, akkor a benne élő Jézust sebzem meg.

Azt nem tudom, hogy mi minnennyel kell majd még az elkövetkezendő napokban, hetekben szembenéznem, és egészen biztos, nem fogom tudni mindig megfelelő módon szeretni feleségemet, de ma mindenesetre hálát adtam, hogy a helyes vágányon maradtam és reménykedem abban, hogy nem nagyon fogok le tértetni. Egészen biztos, hogy azok, akikkel rendszeresen találkozunk nagy segítséget nyújtanak ebben, Az is fontos, hogy most már nem szégyenkezem, ha valami nem sikerül, és ugyanolyan szabadsággal mesélem el, mint a „sikereket”.

Nincs olyan emberi kapcsolat - és a házastársi kapcsolat itt kiemelt szerepet kap -, amit ne kellene napról-napra, óráról-órára építeni, újrakezdeni, mert egyértelmű lett számomra, hogy minden újrakezdés egyben egy újjászületés a halálból az életre.

Luca Baudino - Torino
Szerkesztette: Tóth Judit

KÉTSZÁZ EMBER KÖZÖTT

Az egység lelkiisége a 70-es évek végén érkezett Romániába. Az eltelt több mint 30 évben minden igyekevs, jó szándék és újrakezdés ellenére nehéz utat jártak be a románok és a magyarok egyaránt. A tavalyi esztendő nyarán mégis elindult valami...

Laczkó Csaba

Romániát, mint köztudott, a nemzetiségek és felekezetek nagy változatossága jellemzi, akkor is, ha ez a sokszínűség az utóbbi 100 évben egyre csökkenő tendenciát mutat. A többségi román nemzet mellett a legnagyobb számban – közel kétmilliónyian – magyarok vagyunk.

Ez lehetőség és kihívás arra, hogy felfedezzük a benne rejlő szépségeket és megtanuljuk a sokféle identitás megőrzésével megélni az egységet.

A mindennapi életben nem mindig könnyű ezt megvalósítani. Nem tagadhatjuk, hogy az elmúlt évszázadokban kölcsönösen okozott sebek hatása napjainkig elkísér, gyakran előítéletekkel és gyanakvással tekintünk egymásra. Legfőképpen talán azért, mert nem is ismerjük igazán egymást, de talán nem kis szerepet játszik ebben az egyoldalú beállítottságú média és egyik-másik politikus is.

A Fokoláre Mozgalomba bekapcsolódott személyek mindkét népet és kultúrát képviselik, éppen ezért különösképpen hívatta érezzük magunkat arra, hogy segítsünk normálissá, harmonikussá tenni a két etnikum közötti kapcsolatot.

Foto: Mihai Moldoveanu

Ezt elsősorban magunk között kell megvalósítanunk, akik az egység lelkiiségének ajándékát kaptuk. Sok szép tapasztalatunk született ezen az úton, melynek újabb lépése volt a tavalyi csíkszeredai máriapoli.

2010-ben két máriapolit szerveztünk, az egyiket román, a másikat magyar nyelven, de úgy gondoltuk, hogy most közösen tartjuk, két nyelven. Ezt az is lehetővé tette, hogy sikerült egy fordító berendezést vásárolnunk, így a témák és tapasztalatok bármelyik nyelven is hangzottak el, mindenki saját nyelvén hallhatta.

E napoknak egy különleges pillanata – sokak szerint a legszebb pillanata – arról szólt, hogyan fedezhetjük fel kölcsönösen egymás értékeit, a másik kultúrájának és identitásának szépségét.

Kezdeként Chiara Lubich egyik, 1960-ban mondott beszédét olvastuk el, melynek témája *Isten népe*. Ebben azt mondja el, hogy mennyire elbűvölik őt a különböző népek sajátos vonásai és arra hív, hogy népekként is kölcsönösen beleszeressünk egymás szépségébe és különbözőségébe.

Néhány tapasztalat következett: egy magyar fokolarina, aki 22 éve Bukarestben él és akit mindenekfelett vonzott az, hogy a fokolárban megélt szeretet fényét továbbadja a környezetének, sokszor rácsodálkozott a románok jellemének szép oldalaira és sok baráti kapcsolatot alakított ki, szeretetet és tiszteletet ébresztve a körülötte levőkben és bevonva őket az egység kalandjába.

Egy másik barátunk arról mesélt, hogy románként hogyan fedezte fel a magyar kultúra szépségét azokban az években, amikor Budapesten tanult, és mekkora tisztelet él benne azóta is a magyar nép iránt.

Egy papságra készülő fiatal elmondta, hogy ő vegyes családból származik, de gyakorlatilag román környezetben és kultúrában nevelkedett. Később, amikor hivatást érzett a papságra, úgy döntött, hogy a gyulafehérvári

teológiára iratkozik be, tudva azt is, hogy nem lesz könnyű magyar nyelven és magyar környezetben tanulnia. Itt fedezte fel – amint mondta – az énjének a másik, eddig alig ismert felét. Így egyre inkább megnyílt a körülötte lévők felé, igazi tiszteleten és kölcsönös elfogadáson alapuló kapcsolatokat építve.

Az óra utolsó részében mindenki kapott egy kis papírlapot, amire felírhatott egy vagy több olyan dolgot, amit a másik nép jellemvonásaiban értékesnek, tiszteletre méltónak vagy követendőnek talál. Nem is gondoltuk, hogy ilyen sokan ki akarják majd fejezni a másik nemzet iránti tiszteletüket, értékeinek szóló csodálatukat! Gyönyörű gondolatok jöttek felszínre, és ezekből egy csokorra valót a máriapoli utolsó napján mindenki előtt felolvastunk, nagy örömet és lelkesedést keltve. Idézünk néhányat ezek közül.

Az igazság mély pillanatai voltak ezek. Mindannyian kedvvel és bátorsággal tértünk haza, bízva abban, hogy ha ez a csoda 200 ember között megtörténhetett, akkor a népek között is elérhető. ■

A románok így írtak a magyarokról: Számomra a magyar kultúra egy olyan gazdagságot jelent, amiből csak tanulhatok.

A magyar egy bátor nép.

Tudnak egyek lenni a jóban, de különösképpen a nehézségekben, dolgoznak, komolyak, kiegyensúlyozottak. Kedvesek, figyelmesek mások iránt.

Szeretem, hogy mindkét nyelvet tudják. Nyitottak és megértőek.

Csodálatos nép, akiktől csak tanulhatunk.

A magyarok a románokról:

Nagylelkű nép, vendégszerető, spontán, alázatos és vallásos.

A románok nyitottak, megleglekűek és rugalmasak.

Nyitottak a közösségre és az egységre.

Türelmesek, tiszteletadóak.

Volt, aki ezt írta:

Ha sikerül a szélsőségeket kiszűrni, románok és magyarok egy csodálatos népet alkothatnánk.

Örvendek, hogy keresztényként találkozhatunk, ez szeretetben és testvériségben közelíthet minket egymáshoz.

Fotó: Simon Ilona (2)

Egészségünk

MENNYI ALVÁSRA VAN SZÜKSÉGÜNK?

Nagy Márta

A mai rohanó világban kevés időt szánunk az alvásra, pedig a tizenévesek alvásiigénye átlagosan napi 9 óra, a felnőtteké 7-9 óra lenne. Egyéni különbségek természetesen vannak, de a rendszeresen kevesebbet alvók nehezebben oldják meg a szellemi feladatokat, kreativitásuk csökken, és a szokatlan körülményekre való reagálásuk romlik. A kávé, a kóla és a különböző energiatalok elnyomják ugyan az álmoságerzetet, az alvásiigényt azonban nem befolyásolják. Túlzott fogyasztásuk veszélyes, mert a fáradtság, álmoság figyelmeztető jelei nem észlelhetők, ezáltal a szervezet tartalékai könnyen kimerülnek. Sokszor találkozom betegeim körében is olyan gondokkal, amelyek egyértelműen a szervezet „kizsigerelésének” következményei. Ilyenek például a fentiekén kívül a koncentrálóképeség zavarai, a szorongás és a stressz hajlam növekedése, de sok egyéb mellett az immunrendszer betegségeivel és az elhízással is összefüggésbe hozható a kialvatlanság.

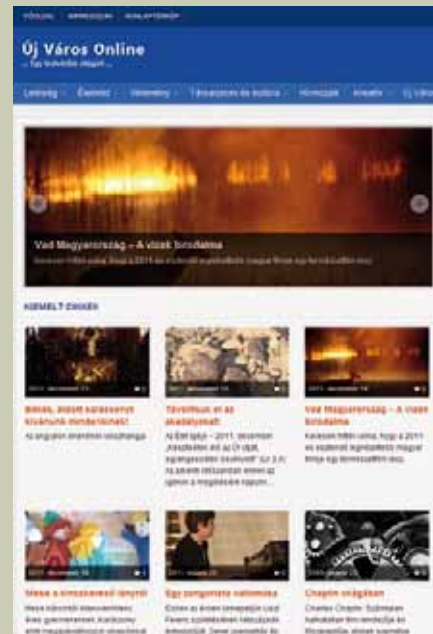
A fiatalok könnyebben bepótolják az elmaradt alvást, ha lehetőségük adódik, és gyorsabban regenerálódnak, az életkor előrehaladtával azonban egyre gyakoribb, hogy a fáradtság ellenére sem tudja kialudni magát a túlhajszolt ember. Átmenetileg altató-, nyugtató- és szorongáscsökkentő gyógyszerek adása is szükséges lehet, mert ezek segítik az elalvást és csökkentik az éjszakai felébredések számát. A tartós gyógyszereszedést azonban kerülni kell, mert az alvás szerkezetét felborítják, és nagy a hozzászokás veszélye is, a megvonási tünetek pedig erős ellentétes hatásokkal járnak, az alvászavar inkább felerősödik.

A legjobb kezelés az életmód megváltoztatása: nappali rendszeres testmozgás, fizikai aktivitás, este pedig a lefekvéssel kapcsolatos szokásrendszer kialakítása. Alapvető, hogy a további ébrenlétre csábító eszközöket (TV, számítógép) ki kell tudni kapcsolni!

Jó, ha még a lefekvés előtt le tudjuk tenni gondjainkat imádkozással, megbeszéléssel, az alvászavarra vezető komolyabb problémákat, betegségeket pedig megfelelően kezelni szükséges. ■

ÚJ VÁROS

2011. december
Új Város inter

www.ujv

Tapasztalatok,
képek, kiemelt
témák, vélemények...
Ismerős?

Építsük együtt
az Új Várost az
interneten is!
www.ujvaros.eu

ONLINE

1-jétől elindult az
netes kiadása!

ONLINE ÚJ VÁROS

varos.eu

Az online kiadás előnye, hogy azonnal lehet reagálni a cikkekre. A tájékozódást kategóriák, címkék segítik. Várjuk a hozzászólásokat, észrevételeket!

AZ ELSŐ NAPOK

Kislányomat nehéz szívvel hagyom az oviban, miután három évig szinte mindig együtt voltunk.

Majdnem minden anyukának elég sok aggodalma van, amikor kezdődik a bölcsőde vagy az óvoda. Különböző dolgokra gondolhat: gyermeke sír és egyedül van, nem eszik, valamelyik gyerek alaposan megveri.

Hányszor megesik, hogy az anya a munkahelyén gyermekére gondol, aggódik és nem tud munkájára koncentrálni. Szinte látja, hogy szomorkodik és az foglalkoztatja, hogy nem kellett volna a kicsit otthagyni. Attól is tart, hogy valamilyen hiányt szenved.

Hogyan lehet jól megélni ezt az elszakadást? Akkor is, ha a gyermek kicsi, beszélni kell neki arról, hogy már nem lesz egész nap otthon anyával, mert anya dolgozik és

közben: „Te a bölcsiben leszel sok gyerekkel együtt. Játsszani fogsz és ez nagyon jó lesz.” A beszoktatási időszakban az anyáknak van lehetőségük arra, hogy valamennyi időt együtt legyenek gyermekükkel és ha sírnak, nem kell aggódni, mert ez normális. A gyermek általában akkor sír, amikor anyja elmegy, de ez csak pár percig tart és aztán megnyugszik. Figyelmét eltereli valami más vagy elkezd játszani.

De mi van akkor, ha még mindig sír? Jó, ha az anyuka ottmarad vele egy kis ideig, de egyszer csak határozottan azt kell mondani: „Még adok egy utolsó puszit, és elmegyek.” Ha még ekkor sem vigasztalódik meg, fontos, hogy ne legyen lelkiismeretfurdalásunk. Ha jól éljük a munkahelyen a jelen pillanatokat, akkor otthon érzékeltehetjük a gyermekkel, hogy jó helyen volt és teljesen a rendelkezésére állunk.

Ezio Aceti

Fordította: Tóth Judit

Gyermekeink világa

CN (2)

Fotó: Erhardt Gyula

KORUNK FŐSZEREPLŐJE A CSALÁD

Azok a családok, akik életüket tudatosan építik, hasonlítanak a bányához, melyből nem nemesfémeket vagy ércet hoznak felszínre, hanem értéket. Ha ezeket át tudják adni és képesek a hétköznapiakban alkalmazni, akkor nagy eséllyel fognak a körülöttük levő társadalomra hatást gyakorolni.

Új kultúra születhet az élet minden területén a család gazdálkodásától kezdve a lakás berendezésén át, a generációk közötti együttélésig, az ünnepek megtartásáig és sok más területen.

Lehet bármelyikkel kezdeni, hiszen mindegyik egyformán fontos. Vegyük elő a környezetet, ahol élünk, a lakást, a lakóházat vagy annak környezetét, hogy mit jelent itt az új kultúra.

Valaki azt mesélte, hogy lakásuk berendezését szinte minden visszatérő látogató megdicsérte, pedig már régóta nem vásároltak egyetlen új bútort, képet sem, hanem a régiakat variálták, tették más helyre, összehangolták a színeket, alakították az egyes tárgyak elhelyezését. Közben nevettek, összevesztek, újrakezdtek, gyermekeikhez fordultak segítségért, feladták, aztán kibékültek, de valamikor eljutottak ahhoz a közös megoldáshoz, ami mindenkinek tetszett. A variációk végtelenségét egyszer le kellett zárni, de nem parancsszóra, hanem konszenzussal.

Egy másik családban az apuka felvállalta, hogy bizonyos időközönként inkább valamilyen ügyes, gyors és olcsó módszerrel a parkettától számítva egy méter magasságban lefesti a gyerekek által érintett falakat, de nem figyelmeztetik őket folyamatosan, hogy ne érj a falhoz maszatos kézzel, ne nyúlj oda, mert bekoszolod a falat, mosd meg a kezed, mielőtt a falhoz dőlsz, nem érted, hogy a fal nem egy térkép, a papírra rajzolj és ne a falra! Nem gerjesztették a szinte folyamatosnak mondható feszültséget és a gyerekek nem érzékelték, hogy valami zavarja őket. Szabadon jöttek-mentek a lakásban, majd egy idő után beálltak apának segíteni, ha nem is mindegyik és nem is azonos lelkesedéssel, de lassan-lassan ráléptek az együttműködés mezejére.

Az otthonban tartása nem kis feladat, néha hasonlít egy több ismeretlenes egyenlet megoldásához és folyamatos kísérletezéshez. Függ a család tagjainak életkorától, igényeitől, elfoglaltságaitól és ezer meg ezer tényezőtől. Van, aki

inkább szívesebben rak rendet, locsolja a virágokat, rendezi át újra és újra a szobákat, van, aki a rendtelenségen keresztül látja át a dolgokat és abban érzi jól magát. Biztos, hogy ezt is, mint általában

az életben mindent, közösen lehet felfedezni és a család harmóniakultúráját megteremteni, ami egyszerre könnyed, nem hivalkodó és jól érzi magát benne bárki.

Érdeemes például olyan valakitől tanácsot kérni, akinek bizonyos szakértelme van vagy egymás között a tapasztalatokat kicserélni, elmondani, melyik családnak hogyan sikerült ezen a téren valamit megoldani. Érdeemes kísérletezni is, megengedni olyan utakat, melyek szokatlanok, ismeretlenek, hátha születik valami belőle. Aztán újra gondolni.

Az egyik család belement abba, hogy serdülő gyermeke beleszóljon a nappali kialakításába. Először kicsit megijedtek, mert első gondolatuk az volt, mit szólnak majd az idelátogató emberek, akik abban az időben nem kevesen voltak. Félttek a megjegyzésektől és attól az ismétlődő kritikától, hogy sokat megengednek gyerekeiknek. Nagyjából beigazolódtak félelmeik és nem voltak hiányában a kellemetlen pillanatoknak. Ez az állapot el-

tartott egy darabig, aztán felvetették, hogy újra át kellene gondolni a nappalit. Az a gyerek, aki főszereplő volt, a beszélgetés alkalmával megköszönte szüleinek, hogy volt bátorságuk belemenni ötletei elfogadásába és abba, hogy inkább őt fogadták el és nem a mások várható véleményét. Magyarul, az ami a szülők feladata, hogy gyermekeivel ne veszítse el semmiképpen se a kapcsolatot, megvalósult.

Ez a kísérletezés belefér abba az új kultúrába, amelynek éppen az az előfeltétele, alapja és kiindulópontja, hogy az emberi kapcsolatok építésében teremtsen új kultúrát, amire minden más épül. Ha erre törekszünk, akkor váltjuk életre Chiara Lubich szavait, amit az 1993-as Familyfest üzenetében fogalmazott meg:

„A család, minden egyes család, főszereplőjévé válhat ennek a kornak... és útmutatást adhat arra vonatkozóan, hogy hogyan vállalhatunk részt a holnap világának átalakításában.”

Szerkesztette: Tóth Judit

XVI. Benedek és a család

A vatikáni dikasztérium november 29. és december 1. között megtartott plenáris ülésén megemlékezett Boldog II. János Pál pápa „Familiaris consortio” kezdetű apostoli buzdítása és a tanács megalapításának 30. évfordulójáról. Benedek pápa az ünnepi ülés résztvevőihez intézett beszédében hangsúlyozta: különösen fontos, hogy a keresztény családok ismét főszereplőkké váljanak a társadalomban.

A család legyen családegyház, a püspökökkel, papokkal együttműködve nevelje a gyermekeket, készítse fel a jegyeseket a házasságra. Korunkban Isten eltűnése a látóhatárról, a családdal ellentétes ideológiák terjedése, a szexuáletika hanyatlása egymással összefüggő jelenségek. A keresztény családtól elválaszthatatlan az új evangelizáció – mutatott rá a Szentatya.

A házasság szentségén alapuló család az egyház, mint üdvözített és üdvözítő közösség megvalósulásának sajátos módja. Az egyházhoz hasonlóan az a feladata, hogy befogadja Krisztus szeretetét és jelenlétét és azt sugározza maga körül a világban. A pápa utalt rá, hogy jövőre Milánóban kerül sor a családok VII. világtalálkozójára, amely jó alkalom lesz arra, hogy a föld minden részéről érkezett keresztény családok együtt imádkozzanak és ünnepeljenek.

Forrás: VR/Magyar Kurír

mese háromtól kilencvenkilenc
éves gyermekeknek

Illustráció: CN

A LEGRAGYOGÓBB NAPSUGÁR

Egyik januári éjjel a Nap nagyon fáradtan tért nyugovóra. Már nem azzal a fiatalossággal, ahogy egykor a teremtés hajnalán. Fogytán volt a Csillagkirály ereje. Egyre gyengébbnek érezte magát, és amikor kimerülten lepihent felhőágyába, rögtön mély álomba merült. Nem lehetett tudni, meddig fog aludni. A csillagok csengettyűszavát sem hallotta meg, amellyel minden reggel ébresztési szokták.

A Nagy Göncöl azon nyomban értesítette a Holdat erről a váratlan helyzetről. A csillagok anyja rázendített egy dalra, hogy azzal ébressze a Napot, de még ez a holdbéli ének sem használt, hogy felkeltsék a Csillagkirályt. Nem volt mese, tenni kellett valamit! Így hát a Hold megkérte a Vénuszt, hogy szóljon rá a Merkúrra, intézkedjen, mivel a bolygók közül ő helyezkedett a Naphoz a legközelebb. Merkúr nem is kérte magát, és segítségül hívott egy hadosztály mennydörgést, majd iszonyú lármával felzavarta a Csillagkirályt álmából.

– Ki az? Mi történt? Hol vagyok? – hebegte rémülten a Nap, ahogy kizuhant égi fekvőhelyéről. Kérdésére az egész Univerzum jóízű nevetése volt a válasz. Azonnal megértette, hogy elaludt, és nagyon bántotta a kötelességmulasztás. Aztán az is eszébe jutott, hogy pirkadat előtt neki még mosakodnia kell, illatosítót használni, megfésülnie minden sugarát... Soha nem jelent meg az égen anélkül, hogy előtte ki ne csinósította volna magát. Ezúttal azonban nyomasztotta, hogy még erre is időt kell vesztegetnie, és közben világosság nélkül marad a Föld, amikor amúgy is az év legrövidebb és leghidegebb napjai követik egymást. Végül elhatározta, hogy rendbe hozza magát, mielőtt megjelenik az égen, ám nagylelkű lesz a földiekhez azon a januári napon a fényből elsikkasztott percekért. Így esett, hogy a Nap, miközben előbukkant fenségesen, örökre megvált a legszebb sugarától. Úgy döntött, hogy ezt a sugarát, amelyet a legjobban szeretett, mert ez volt a legragyogóbb és legfényesebb, a legmelegebb és legpazarabb, amelytől még a Fekete Fergeteg is tartott... nos, ezt a sugarat megcsillantja egy kedves kislány szívében, akinek pontosan aznap kellett megszületnie. A család, a rokonság, a barátok, mind örvendezve vették körül a kisdedit, és egyikőjük sem sejtette, hogy a kislány kincset őriz: a legragyogóbb napsugarat. Nem is nevezhették el másról, mint a fényről. Így lett a neve Chiara.

Marta Nin
Fordította: Bartus Sándor

Habemus papam Van pápánk!

Nanni Moretti rendező új filmjében egy kitalált pápaválasztás elevenedik meg, meglepő és érdekes fordulatokkal kísérve. Az újonnan megválasztott pápa ugyanis megrémül a rá nehezedő tehertől és nem jelenik meg a Szent Péter téren a hívek előtt. Az ott lévő bíborosok pedig mindent megtesznek, hogy eltitkolják a problémát. Moretti alkotását december 29-én tűzték műsorukra a hazai filmszínházak. Az elismert rendező filmje igen vegyes kritikai fogadtatásban részesül bemutatása óta, és ez nem is véletlen. A *Van pápánk!* egy fontos és bátor alkotás, ám merészsége sokféle reakciót vált ki. A katolikus egyház némi bírálattal, de inkább megnyugvással fogadta, több katolikus újságíró és filmkritikus dicsérte a rendezőt a bajba jutott pápa emberi ábrázolásáért. Az olasz püspöki konferencia lapja (Avvenire) ugyanakkor egyenesen a film bojkottjára szólított fel, a Vatikán azonban nem csatlakozott ehhez. Annyi bizonyos, hogy Moretti filmje emberien és érzékenyen nyúl a pápa karakteréhez, ugyanakkor nem a legszerencsésebb módon közelít a választás kérdéséhez. Túl emberi marad a történet és nem történik említés az egyházban már végbement változásokról sem. Nanni Moretti (aki saját maga is szerepel filmjében) ugyanakkor elérte célját, hiszen alkotásával égető kérdésekre irányított reflektorfényt.

Illusztrációk Lázár Ervin meséihez Mikkamakka tárlata

A Budapest Bábszínház és a Csodaceruza gyermekirodalmi folyóirat közös kiállításán rajzok, illusztrációk, bábok, és rajzfilmek együtt idézik fel Lázár Ervin méltán népszerű mesefiguráit. A kiállítás apropójául a Budapest Bábszínház januári bemutatója szolgál. Lázár Ervin kedvelt meséjét, a *Hétfejű tündért* állítják színpadra a nagyérdemű közönség legnagyobb örömeire. A darab premierje 2012. január 17-én lesz, a kiállítás január 30-ig látogatható a Koós Iván Galérián. (1062 Budapest, Andrássy út 69.) A szervezők és az alkotók szeretettel várnak mindenkit, aki lelke mélyén fogékony erre a csodálatos mesevilágra.

Perjés Bernadett illusztrációja

Mesekönyv Nagy Olga történetei alapján A kopasz király és más mesék

Nagy Olga (1921-2006) néprajztudós számtalan népmese gyűjtője, lejegyzője volt. Főképp erdélyi, mezőszegi és cigány meséket ismerhettünk meg fáradhatatlan munkájának köszönhetően a Mezőségből, Marosszékről, Kalotaszegről. Saját maga is írt kisebb történeteket az eredeti mesék mellett, melyek az ízes népi nyelvet megőrizve az emberi értékek hiteles átadására töreksenek és tanítanak: tisztelre, becsületességre, testvériségre, kíváncsiságra, a humor szeretetére és bátorságra.

A *kopasz király és más mesék* című gyűjtemény december második felében került a könyvesboltok polcaira, mely igényes külsővel, gyönyörű belső rajzokkal kelti életre Nagy Olga történeteit.

Kun Fruzsina illusztrációja

Az ajánlót összeállította:
Göbel Ágoston

Az Új Város 1989 óta

- az egység kultúráját terjeszti
- foglalkozik közéleti kérdésekkel
- pozitív híreket közvetít
- bemutatja a megvalósult testvériséget
- elősegíti a párbeszédet

ELŐFIZETÉS

4900 FT

Diákoknak:

3500 Ft

ÚJ VÁROS

az egyetemes testvériség építője

MEGRENDELHETŐ

a következő címen:

1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

e-mailben: terjesztes@ujvaros.eu

